

מ"ת 21981/05 - V נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

מ"ת 21981-05-19 מדינת ישראל נ' V

לפני כבוד השופטת שלומית בן יצחק
ה牒ק: B V
נגד

המשיב: מדינת ישראל

המשיב:

החלטה

לפני מספר בקשות מטעם המ牒ק (שיכונה להן "המשיב", על-פי מעמדו הראשוני בהליך), תושב זר, כנגדו הוגש כתוב אישום בחודש Mai 2019 שעניינו עבירות אלימות כנגד בת הזוג: להורות על הוצאה צו עיקוב יציאתו מהארץ או על ביטול כתוב האישום שהוגש כנגדו או על מתן אישרה להשתך שהיאתו בישראל.

1. בהתמצית, כרכע להחלטתי, יעיר, כי בעניין המשיב נקבעו תנאי שחרור, שהוקלו מעת לעת, ובשלב זה, למעט ערבות כספית, הגבלות היחידות המוטלות עליו במסגרת ההליך שבכותרת נוגעות לאיסור יצירת קשר עם

עמוד 1

המתלוננת והחובת לשומר על מרוחק ממנה. אשר לתיק העיקרי בו מתבררת אשםת המשיב במינויו לו, זה טרם הסתיים, וידע מספר התהיפות, ובינהן, שמיית חלק העדויות, הודהתו בכתב אישום מתוון בקשר פלילי, ובקשה לחזור מהוזאה זו, בקשה שטרם הוכרעה וקבועה לדין בחודש נובמבר ש"ג.

2. בא כוח המשיב ביקש כי החלטתי תינתן על יסוד הכתובים, ולאחר שעינתי פעם נוספת במסמכיו התקין ושקלתי טענותיו, מצאתי לנכון לדחות בקשוטיו. להלן פורטו טעמי.

3. על פניו בקשה המשיב, תושב זר, שלא לאפשר את יציאתו מהארץ, בקשה שאינה שכיחה מטבע הדברים, וזאת לעגון, דרך החלטה שיפוטית, את המשר שחוות בישראל, וזאת אף כי עמדת הגורמים האמורים על מנת אשרות שהיא לתושבים זרים, ואמורים לשקלול מכלול הנזונים הנוגעים למשיב, גם על רקע מדיניות ציבורית כללית, עשוייה להיות שונה.

4. לשאלתי בנוגע למקור סמכותי להידרש למבחן, הפנה בא כוח המשיב להוראות סעיף 76 לחוק בתי המשפט, שעינינו סמכות נגררת, ולשיטתו, הוראות אלואפשרות כי במסגרת הליך שעינינו תנאי שחרור שנקבעו בעניין המשיב, אורה, כאמור, על הוספת תנאי, שלא נדרש על ידי המאשימה; צו עיכוב יציאה מהארץ, על מנת אשרת שהיא או על ביטול כתוב האישום התלוי ועומד כנגד המשיב.

5. בנסיבות עניינו, לא מצאתי בהוראת הדין האמורה עיגן אפשרי לממן הוראות כمبرוך. סעיף 76 לחוק בתי המשפט קובע, כי: "הובא עין כדין לפני בית משפט והתעורה בו דרך אגב שאלה שהכרעתה דרושה לבירור העין, רשאי בית המשפט להזכיר בה לצורך אותו עין אף אם העין שבשאלה הוא בסמכותו הייחודית של בית משפט אחר או של בית דין אחר."

6. במסגרת ההליך שבכותרת כל שבית המשפט נדרש לבחון הוא האם להוثير את המבחן במעצר, או שנית להוראות על חלופת מעצר, וככל שכך הוא, לקבוע תנאייה. בעניינו, אין מדובר בקשה שהתעורה "דרך אגב" במהלך הדיון, אלא הוגשה לאחר קביעת אותם תנאי שחרור; ודאי שאין כל הכרעה "דרושה" בשאלת מעמדו החוקי של המבחן בישראל וכן גם לא בשאלת ביטול כתוב האישום. כפועל יוצא, אין כל מקום לבחון אפילו את הבקשה באכסניה של הוראת הדין האמורה.

7. לעומת זאת, אף אם הייתה סבורה כי יש מקום עיוני לבחון את בקשה המבחן מכוחו של סעיף הסמכות הנגררת, וובהר, כי אין סבורה כך, דין הבקשה היה להידוחות לגופה. מדובר בסמכות שבסיקול דעת, המאפשרה שיפוטית להזכיר בעניין שאינו בסמכותה, והשימוש בה יעשה באופן מצומצם וחריג, נוכח הקשיים אוטם הוא מעורר (ראו: ע"א 4291/17 **אלפריך נ' עיריית חיפה**, פסקאות 9-15 לחוות דעתו של כב' השופט מוז) ((6.3.2019)).

8. הבקשה שלפניי אינה נמנית עם החיריגים. למאשימה שיקול הדעת להחיליט האם להמשיך בהליך העיקרי נגד המשיב (בו המשר הדין קבע עוד טרם פקיעת אשרת השהייה הנוכחית), וזאת אם יחליט הגורם המוסמך שלא להאריך שחוותו בישראל. בנסיבות העניין, אין הצדקה אף לכך שאגב ההחלטה בשאלת תנאי השחרור, יתרעב בית המשפט בשאלת ביטול כתוב האישום, שכלל ומילא מסורת לשיקול דעת המאשימה. הדברים יפים, אך מכוח קל וחומר, גם לשאלת ההתרבות בסוגיות אשרת השהייה או העבודה בישראל.

9. מכלול הבקשות נדחות אפוא.

**ניתן היום, ד' חשוון תשפ"א, 22 אוקטובר 2020, בהעדך
הצדדים.**